

ការអង្គុយចុះដល់កម្រិតភ្នែករបស់កុមារ

នៅពេលនិយាយជាមួយកុមារ ចូរលុកជង្គង់ ឬអង្គុយចុះដល់កម្រិតភ្នែករបស់ពួកគេ។

ហេតុអ្វីបានជាវាជួយ?

- ប្រសិនបើអ្នកធ្វើបែបនេះ កុមារនឹងដឹងថាអ្នកកំពុងនិយាយជាមួយគាត់ មិនមែននិយាយទៅកាន់អ្នកផ្សេងទេ។ អ្នកអាចទទួលបានការចាប់អារម្មណ៍ពីកុមារ។
- វាជាការសន្ទនាជាមួយកុមារដែលអ្នកបានត្រៀមខ្លួនដើម្បីស្តាប់នាង/គាត់។
- ការស្ថិតនៅលើកម្រិតរាងកាយដូចគ្នានឹងអ្នកអាចជួយកុមារឱ្យមានអារម្មណ៍ថាមានសុវត្ថិភាព និងទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នក។

ការចុះដល់កម្រិតភ្នែករបស់កុមារគឺមិនត្រឹមតែជាសកម្មភាពរាងកាយប៉ុណ្ណោះទេ។

វាគឺជាអាកប្បកិរិយាផ្លូវចិត្តដែលបង្ហាញថាអ្នកត្រៀមខ្លួនជាស្រេចក្នុងការស្តាប់ពួកគេ

ហើយអ្នកកែតម្រូវការរំពឹងទុករបស់អ្នកចំពោះសមត្ថភាពអភិវឌ្ឍន៍របស់ពួកគេ។

ដោយការលត់ជង្គង់របស់អ្នក អ្នកផ្លាស់ប្តូរទីតាំងរបស់អ្នកទាំងផ្លូវកាយ និងផ្លូវចិត្តទាក់ទងនឹងកុមារ។

អ្នកលែងមើលឃើញកុមារពីទស្សនៈរបស់មនុស្សពេញវ័យទៀតហើយ

ដោយចាត់ទុកគាត់/នាងជាមនុស្សពេញវ័យដែលគួរតែអាចចេះគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង

ចែករំលែកជាមួយអ្នកដទៃ ឬធ្វើតាមទម្លាប់ប្រចាំថ្ងៃ (ញ៉ាំ ប្រើប្រាស់បង្គន់/ងូតទឹក គេង)

ដោយឯករាជ្យ ប៉ុន្តែអ្នកកែតម្រូវ ការរំពឹងទុករបស់អ្នកចំពោះសមត្ថភាពរបស់គាត់/នាង។

ការឆ្លុះបញ្ចាំង៖

- តើខ្ញុំត្រៀមខ្លួនជាស្រេចដើម្បីស្តាប់អ្វីដែលកុមារចង់ប្រាប់ខ្ញុំ?
- តើក្នុងស្ថានភាពណាដែលវាមានប្រយោជន៍ក្នុងការចុះដល់កម្រិតភ្នែករបស់កុមារ?
- តើការរំពឹងទុករបស់អ្នកចំពោះកូនសមនឹងដំណាក់កាលអភិវឌ្ឍរបស់គាត់/នាងដែរឬទេ?

ដើម្បីបន្ត៖

យើងចែករំលែកមួយដុំពីលោក Korczak (វេជ្ជបណ្ឌិតប៉ូឡូញ និងជាអ្នកអប់រំ)។

គាត់បានសរសេរវាប្រហែល 100 ឆ្នាំមុន

ដោយមើលឃើញពីសារៈសំខាន់ក្នុងការកែតម្រូវគំនិតរបស់អ្នកចំពោះទស្សនៈរបស់កុមារ

មិនមែនត្រឹមតែទីតាំងរាងកាយរបស់អ្នកនោះទេ។

"អ្នកនិយាយថា:

- ហត់នឿយក្នុងការថែទាំកុមារ។ / ការថែទាំកុមារនឿយហត់

អ្នកនិយាយត្រូវ

អ្នកបន្ថែម៖

- ពិព្រោះអ្នកត្រូវតែឈរនៅកម្រិតរបស់កុមារ, បន្ទាបខ្លួនចុះ, ឱន, ធ្វើឱ្យខ្លួនអ្នកតូច។

នៅទីនោះអ្នកខុសហើយ នេះមិនមែនជារឿងដែលធ្វើឱ្យអ្នកនឿយហត់បំផុតនោះទេ។ វាជាការពិត
នៃការឡើងដល់កម្ពស់នៃអារម្មណ៍របស់ពួកគេ មានភាពបត់បែន, ដេក, ឈរចង្អៀត
ដើម្បីកុំឱ្យឈឺចាប់»។